

Ludmila PATLANJOGLU

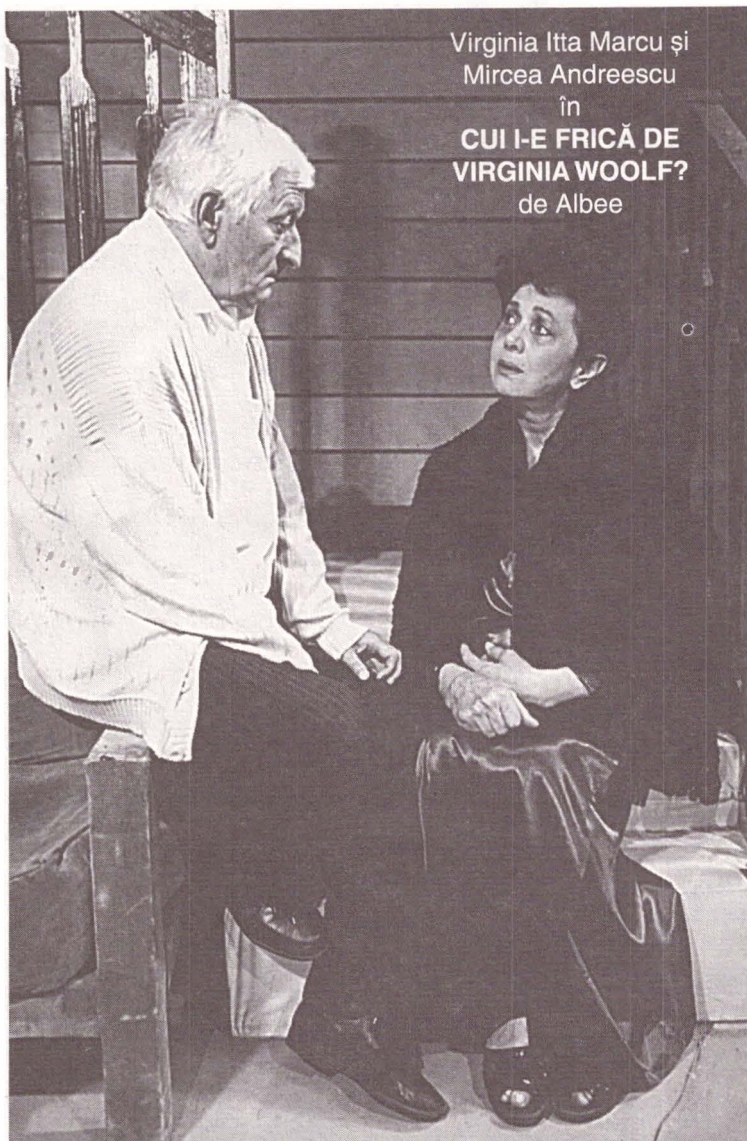
Brasovul la Bucuresti

Venirea prin concurs a lui Mircea Cornișteanu la conducerea Teatrului „Sică Alexandrescu” din Brașov în stagiunea '96-'97 a însemnat un moment de revigoare a instituției. Printr-o strategie managerială și artistică eficientă, directorul a reușit să impună trupa în atenția publicului și a oamenilor de teatru. Astfel, în acești trei ani, s-au realizat 22 de premiere; s-a triplat numărul spectacolelor – de la 94 la 239; au crescut încasările pe bilete de la 7 milioane lei la 166 și câștigurile totale de la 129 milioane lei la 572; s-au obținut sponsorizări de 180 de milioane lei. Un repertoriu interesant, cu o dimensiune elevat culturală a animat atmosfera de creație. Pe afiș au

figurat artiști de prestigiu ca Alexandru Tocilescu, Horea Popescu, Alexandru Colpacci, Mihai Mădescu, T. Th. Ciupe, Iosif Herțea. Colectivul s-a îmborsădit cu tineri de talent: regizorul Claudiu Goga, actorii Iulia Popescu, Gabriela Butuc, Bianca Zurowski, Marius Cordoș, Dan Cogălniceanu, Traian Grigoriu, Mara Nicolescu, teatrologul Diana Roman. S-a reluat Festivalul Dramaturgiei Contemporane și s-au realizat spectacole de relief al căror ecou a depășit rezonanța locală, fiind apreciate de critică, invitate la festivaluri naționale și internaționale.

Un recent turneu bucureștean confirmă impresia favorabilă.

Momentele de vârf ale acestei întâlniri au fost două producții remarcabile: *Cui i-e frică de Virginia Woolf?* în regia lui Mircea Cornișteanu și *Șantaj* montat de Claudiu Goga. Sunt reprezentații în care eroii – fie ai unei societăți de consum, pragmatice, opulente, dar alienate și alienante pentru individ, fie eroii unei societăți sărăcite material și spiritual de comunism, de contrastele perioadei postrevoluționare de tranziție

Virginia Itta Marcu și
Mircea Andreescu
în
**CUI I-E FRICĂ DE
VIRGINIA WOOLF?**
de Albee

– sunt tulburați de aceeași întrebare: cum trăim? În pofida diferențelor psihologice, sociale, politice, religioase, ei aparțin aceleiași familii, de fapt, familia noastră. Descoperi în destinul lor starea dramatică a unei colectivități ce își caută identitatea aflată în criză. Este motivul pentru care publicul a fost cucerit și emoționat. În aceste spectacole-recital au strălucit alături de nume consacrate și tineri interpreți.

În piesa lui Albee regia lui Mircea Cornișteanu imprimă un stil tensionat dramatic cvartetului Virginia Itta Marcu, Mircea Andreescu, Gabriela Butuc, Tudor George. Transformarea dragostei în ură – în viața de cuplu la tinerețe, dar și la senectute – atinge intensități paroxistice. Cruzimea relațiilor dintre personaje este și a existenței în care ne mișcăm. Scena e un loc al tensiunilor înalte și în *Șantaj*. Drama profesoarei din societatea sovietică, care se sinucide când are revelația șocantă că a crescut niște monștri, dă frisoane. Jocul cu stările, gradarea epuizării, prăbușirea interioară sunt admirabil exprimate de Virginia Itta Marcu. Această partitură, ca și rolul *Martha* din *Cui i-e frică de Virginia Woolf?*, o situează în „topul” celor mai bune actrițe ale anului teatral 1999, performanțe pentru care ar merita neîndoios un premiu. Replica tinerilor interpreți, Iulia Popescu, Marius Cordoș, Dan Cogălniceanu, Marius Cisar, este la fel de puternică. În decupajul realist, foarte minuțios și rafinat elaborat de Claudiu Goga, ei sunt ipostaze dureroase ale inocenței pervertite. Deruta morală a acestor adolescenți, dispuși la orice compromis pentru a reuși în viață, devine imaginea cutremurătoare a vremurilor noastre confuze și violente. După originalul *Conu' Leonida față cu reacțiunea*, premiat în Gala UNITER și la Gala Absolvenților, Claudiu Goga își afirmă cu acest spectacol talentul său profund și viguros.

Și *Iubiri neterminate* de Paul Edmond s-a remarcat prin reușite actricești. Infirmitățile sufletești ai unei drame camerale sunt întruchipați reliefat de Gabriel Săndulescu, Gabriela Butuc, Adrian Rățoi. Nevrozați, înstrăinați, adunați de întâmplare într-un bar, pentru ei singura iluzie de evadare este nevoia de a vorbi, de a se confesa, chiar dacă nu-i ascultă nimeni. Cea mai mare frustrare, cauza tuturor suferințelor este lipsa dragostei. Ea creează un gol în jur, îi face nefericiți și anxioși. Aducerea la rampă a acestui text, scris de un autor belgian contemporan de succes, montarea coerentă, dramatică ce prilejuiește interpreților mini-recitaluri aparțin lui Alexandru Colpacci. Un regizor care, prin spectacolele sale, a avut un rol substanțial la consolidarea portretului revitalizat al teatrului brașovean de azi.

Viziunea tragicomică a Revoluției franceze din celebra piesă *Marat-Sade* de Peter Weiss a atins epidermic sensibilitatea publicului. Coșmarul crud și bufon al istoriei devenită teren al alienării este hiperbolizat excesiv de Kincses Elemer, în tripla sa ipostază de regizor, scenograf, ilustrator muzical. *Persecutarea și asasinarea lui Jean Paul Marat, reprezentată de grupul teatral al ospiciului Charenton sub conducerea marchizului de Sade* ne lasă indiferenți. Latura emoțională sau cea reflexivă este pulverizată de retorică și patosul declamatoriu. Mizanscena bogată vizual suferă prin eludarea interiorității din focul interpreților. El nu trec de nivelul ilustrativ la cel al întrupării decât în scurte momente.

O producție mai veche cu *Tartuffe* de Molière (versiunea românească: Romulus Vulpescu) a adus și clasicii în turneu. O montare fără prolixități, în contururi limpezi în care evoluează o echipă omogenă: Mircea Andreescu, Costache Babii, Paula Ionescu, Dana Trifan, Radu Negoescu, Adrian Rățoi, Viorica Geantă Chelbea, Andrei Ralea, Virginia Itta Marcu ș.a.

Cu o fantezie temperată, regizorul Mircea Cornișteanu și scenograful Puiu Antemir (decoruri) și Doina Antemir (costume) conturează panorama comică a unei lumi apuse cu tot sistemul său de semne, mode și clișee. În acest tablou cu parfum de epocă, vivace și colorat, sunt amendate cu subtilitate și tare de comportament ce revin în contemporaneitate. Actorii parodiază și se autoparodiază, dorind să stabilească o complicitate cu spectatorii. Pe alocuri reușesc. Mai ales datorită forței comice a lui Mircea Andreescu–*Tartuffe* sau Costache Babii–*Orgon*.

Turneul arată o stare de creație normală la Teatrul Dramatic „Sică Alexandrescu” din Brașov, o stare prețioasă în climatul de anormalitate în care există teatrul românesc, marginalizat de guvernanți, umilit de împovărătoarele dificultăți financiare.

În EURIDICE de Jean Anouilh: Mara Nicolescu și Costache Babii

